

Spotvogel:

Pad

Mijn vrouw heeft nauwelijks gebreken. Dat durf ik na bijna 25 jaar samenzijn wel te beweren. Er is echter al die jaren één ding dat mij blijft verdrieten: zij remt niet voor vogels.

Toen wij vóór de kinderen nog volop de gelegenheid hadden op de racefiets het noorden van het land te verkennen, werd het alras duidelijk dat er zonder een streng quoteringsysteem snel een einde zou komen aan onze verhouding. Ik wilde graag stoppen bij elke vogel. Mijn vrouw wenste eigenlijk voor geen enkele vogel in de remmen te knijpen. Wij hadden duidelijk een probleem. Wij spraken af per rit (hoewel ik jaren heb beweerd dat het per uur was) niet vaker dan drie keer te zullen stoppen. Dit leidde wel eens tot problemen als ik al door mijn toelage heen was en ten vierde male een zeldzaamheid meende te ontwaren, maar wij hebben het ermee gered.

Tegenwoordig hebben we dat probleem niet meer zo. Wij zitten veel vaker in de auto dan op de fiets en de keren dat ik op de snelweg bijna in de vangrail terecht ben gekomen wegens vogels zijn op de vingers van vier handen wel te tellen. Zo herinner ik mij drie Zwarte Ooievaars boven de Ardennenroute die onze vakantie bijna drastisch hadden verkort, maar dat is verder niet zo belangrijk.

De racefiets hangt aan de wilgen en de laatste jaren wandelen wij, vaak in het buitenland en in een natuurlijke omgeving. Zonder de kinderen, want die zijn op een leeftijd dat zij het nut om voor mtv weg te komen niet zo inzien.

Het remprobleem hebben wij als volgt opgelost: ik kijk naar zo veel vogels als ik wil en ren daarna als een bezetene achter mijn vrouw aan, die meestal al honderden meters verder is. Ik ben haar nog nooit kwijtgeraakt maar sluit niet uit dat het in de toekomst nog eens gebeurt. Ook een hartaanval behoort tot de mogelijkheden.

Laatst waren wij in Spanje, ergens in het laatste onbebouwde stukje van de Costa Blanca. De lucht was blauw. Het was warm. Er zongen enkele vogels, de Roodborst het hardst. Kleine Zwartkoppen en Provençaalse Grasmussen scholden ons uit. Er stak een padje over, een gelig beestje van ongeveer vijf centimeter lang, hoog op de poten, een echte voetpad. En toen gebeurde het: mijn vrouw onderbrak de wandeling, boog zich over de pad en begon die aandachtig te bestuderen. Even later vervolgde het beestje zijn weg en onttrok zich, als echte wroetpad¹, met enige moeite onder een steen aan onze aandacht. Ik hapte naar adem. Mijn vrouw remt niet voor vogels. Zij remt voor padden.

¹Het was waarschijnlijk een vroedmeesterpad *Alytes obstetricans*.

